

ערים בצורות תפוש דין וסולל... קוזו נביאים בשוא דבר בשם עיר קדוש יעקב לשלום

מו"ר הרב עמיטל זצ"ל⁴ - יום חפציבה [שיחה ליום ירושלים התשנ"ז] - "למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט עד יצא כננה צדקה וישועתה כלפידי יבער... לא יאמר לך עוד עזובה ולא רצף לא יאמר עוד שממה כי לך יקרא חפציבה, ולא רצף בעולה, כי חפץ ה' כך וארצך תבעל [ישעיהו ס"ב/א-ד] - כ"ח באייר קיבל את השם "יום ירושלים"...אולי היה עדיף לכנותו בשם "יום חפציבה". במציאות ישנו מרחק גדול, בית הכחירה טרם נכנה, ואנו עדיין רחוקים מירושלים הנזכרת כנבואה. ואף על פי כן, לאחר אלפיים שנות שלטון זר חזרה ירושלים לשלטון ישראל, יש כזה משום "חפציבה". גם אופן שחרורה של ירושלים מוליך לכיוון של "חפציבה". אמירת ההלל היא בזכות ניסי המלחמה. הרב אונטרמן, שהיה אז רב ראשי, היסס לומר הלל בכרכה ביום העצמאות, אך ביום ירושלים הורה לנהוג כן, ונימק בכך שכיום העצמאות יצאנו מעבדות לחירות ואילו ביום ירושלים ניצלנו ממוות לחיים... אחרונה נודע כי צמרת הצבא חזתה עוד לפני המלחמה כדיוק רב את הניצחון ואת משך המלחמה... כל הדברים הללו נכונים לגבי מצרים וסוריה, אך כיבוש ירושלים... לא היו כל תכנונים מעשיים לכבוש את העיר, מסרי הרבעה הועברו לירדנים, ובכל זאת פתחו הירדנים כמערכה..."

⁴ <http://etzion.org.il/he/%D7%99%D7%95%D7%9D-%D7%97%D7%A4%D7%A6%D7%99%D7%91%D7%94>

עזרא מ"ב - "נרבים מהלנהים והלנים וראשי האבות הזקנים אשר באו את הכית הראשון בידו זה הכית בעיניהם ככים בקול גדול" **זכריה ד/ח-ט** - ויהי דבר-יהוה אלי לאמר. ידי זרובבל יסדו הכית הזה וידי תבצענה וידעת כי-יהוה צבאות שלחני אליכם. כי מי בז ליום קטנות ושמתו וראו את-האבן הכדיל ביד זרובבל שבעה-אלה עיני יהוה המה משוטטים ככל-הארץ. **מסכת פסחים קי"ט עמוד א'** - ארבעה כסי תקינן רבנן דרך חירות, כל חד וחד מצוה באפי נפשה הוא. **הרמ"א [או"ח תע"ד/א]** - והמנהג בין האשכנזים לדרך ברכה ראשונה על כל כוס וכוס **מו"ר הרב אהרן ליכטנשטיין, שיחה לליל יום העצמאות תשל"ד** [http://etzion.gush.net/shvut/056e24/e_24komemyut.html] - כבוד שלא מסתפקים בכוס אחת, לא בשתיים ולא בשלוש, ולא אומרים "נרצה" עד שגמרו את הכל. אך עובדה זו אינה חס ושלום שוללת ערך כל כוס... אם אמנם אנחנו עדיין רחוקים מלראות את גמר ההלל, מלערוך הסדר של כנסת ישראל ומלכות ישראל בכל פארו והדרו על ארבע כוסותיו, חס ושלום שלא נערוך במלא שיעור הקומה כל שלב לכשעצמו. נתאמץ ככל לב ובכל נפש להגשים חזונו במלואו. אל נתהלך באשלויות שהגענו ל"ברכת השיר" שב"נשמת" כשאמנם זה עתה פתחנו ב"עבדים היינו". אך נדע ונחוש עד כמה כל כוס וכוס, כהיותה מצוה באפי נפשה, קובעת ברכה לעצמה.